

Prolog – Kaleb Banshee

„Četa jedna - se mnou. Četa dvě - držet linii. Kdo sakra jsme?!“

„REZISTENČNÍ ARMÁDA!“

„Co chceme?“

„MRTVÝ KRADENY!“

„Teď běžte a trhejte je na kusy, střílejte, bijte je. Osud Marsu závisí pouze na vás!“ dokončil svůj morální proslav Velitel Hawken, uchopil jsem do ruky svoji zbraň, poloautomatickou pulsní pušku Lance03 a vrazil do ní zásobník. Natáhl jsem závěr a zapnul grafické rozhraní V.P.S., ukazatel zdraví na maximu, plný zásobník a k tomu čtyři další v sumkách. Nasadil jsem si helmu a na implementovaném mikropočítači zapnul termovizi. Vlál mělký vítr, který jemně odhaloval rudý písek rudé planety Mars. „Jdeme!“ zavelel jsem a moji věrní spolubojovníci mě následovali. Čeká nás nelehký úkol a pochybuji, že se z toho všichni dostaneme živí. Ale pokud přežije aspoň jeden z nás, bude to výhra. Nad hlavou nám proletěli Flyrideři, kteří byli napěchovaní vodíkovými mini-bombami a letěli vstříc linii, na které za pár minut budeme.

Přijel k nám náš řidič Leo, v bojovém transportéru Galileo, mávl na nás a my naskákali do zadního transportního prostoru, všichni jsme se připoutali a čekali, až nás vozidlo doveze na linii. Někteří z nás byli

zelení, někteří z nás mlčeli, někteří z nás vtipkovali. Typická reakce na bojovou situaci. Ani nevím, kolikátá operace to je a to jsem v Rezistenční armádě rok. Kradení jsou hrozný kurvy, to vám řeknu. Zpovzdálí k nám doléhaly zvuky explozí, výkřiků a střelby. „Držte se chlapi, za chvíli jsme tam!“ oznámil nám Leo, týpek vedle mě, shodou okolností taky s Český provincie, Jan Veleba se na mě podíval, v očích strach. Je to jeho první operace.

„Hlavně klid, bude to v pohodě.“ oznámil jsem mu a on jen nepatrně pokýval. Kecám, nebude to vůbec v pohodě, až uvidí rozházený těla a kusy končetin všude kolem, zasáhne ho to ještě víc. „Doufám...“ dodal a sklonil hlavu do podlahy transportéru. Vedle nás něco explodovalo, s transportérem to otřásl a Veleba strachy poskočil. Chytil jsem ho za rameno. „Říkám klid, kurva!“ zařval jsem a on se zklidnil.

„Blížíme se k linii hovada, pozvedněte zbraně a vykuchejte je, ale hlavně se vraťte zpátky. Šťěstí s vámi.“ popřál nám Leo, my mu poděkovali a každý z nás se chopil své zbraně.

Transportér zastavil. Zadní dveře se otevřely.

Plasmová salva proletěla transportérem a rozstříkla Velebu po zdech. Odpoutal jsem se, vyskočil z vozidla a ihned lehl na zem. „Pohyb kluci, kde je podpora?“

„Za chvíli ji tu máme!“ ozval se mi někdo v komunikačním kanále, zapřel jsem pulsní pušku o rameno a čekal.

První Kraden se ukázal půl minuty na to. „Prásk!“ promluvila puška a Kraden sebou mrštil o zem. „Levý perimetr!“ rozkázal jsem a čtyři chlapi otočili své hlady vůči levému perimetru a začali pálit. „Kdo hlídá pravý?“

„Já...!“ oznámili jednohlasně dva granátometníci. Můj tým se posouval plíživými pohyby vpřed. „Zatím čisto, tenhle byl asi samotný.“ řekl jsem a šel do kleku. Ukázal jsem palec vzhůru a zbytek mého týmu šel taky do pokleku. Blížili jsme se k linii, když vyběhl další Kraden, takový divný pavoukovec.

Týpek za mnou ho sesmažil laserem, Kraden se zlomil v půlce těla a z dutých trubek a kabeláže začala stříkat oranžová tělní tekutina. Mimoszemšťan řval hlubokým robotickým hlasem. Ohlédl jsem se a týpci za mnou pokývali, že můžeme pokračovat. Rozběhli jsme se vůči červeno-zelené duně a zastavili se na jejím okraji.

Konečně jsme to viděli.

Jeden velký zákop, několik kilometrů dlouhý a rovný jako podle pravítka střežilo několik deseti tisíců tvrdých vojáků Rezistenční armády, proti několika sta tisícové armádě Kradenských bojovníků. „Vpřed!“ zařval jsem a rozběhli jsme se dunou směrem dolů. Doběhli jsme a rychle se schovali do zákopu.

„Hlášení!“ vykřikl na mě černocho vedle mě, podle šarže rotný Americké sekce Rezistenční armády. „Kaleb Banshee, průzkumný tým CR-02.“

„Dobrý hoši, vy jste průzkumáci, jo? Mám pro vás práci.“

„Posloucháme.“ potvrdil jsem přijetí úkolu a podíval se na svoje kluky z týmu. Nic nenamítali. „Máme tady problém s tím, že tahle linie je tak dlouhá, že máme možný mezery v obraně, těch sráčů z Uranu je tolik, že začínáme pochybovat o účinnosti naší obrany, rozděl tým, tři pravá strana, tři levá strana, pokud se do dvou hodin nevrátíte, budete prohlášeni za mrtvé a tím se o Vás dále zajímat nebudu.“ řekl Američan a já přikývl.

„Dobře.“

Podíval jsem se na tvůj tým „Rodrigez, Siti a já jdeme pravou stranu, zbytek levou, rozumíme si?“

„Ja, herr Kaleb.“ potvrdil mi Richard, můj zástupce z Německé provincie. „Jdeme, máme práci, schnell schnell!“. Dobře tak to by bylo. V pokleku jsme pokračovali našim směrem napříč dlouhým, hlubokým zástupem a míjeli odvážné vojáky, povzbuzovali raněné a překračovali mrtvé. Mrtvých bylo tolik, že víceméně se z nich udělala podlaha v zákopu. Deset metrů před námi, pavoukovitý Kraden skočil do zákopu a rozmetal svými ostrými nohama jednoho vojáka na kusy. Když mimozemšťan na něm skákal, napíchl si jeho hlavu na jednu z noh. Pozvedl jsem Lance03 a poslal do něj tři

náboje. Jenže náboje se odrazily. A do zákopu skočili další tři tihle pavoukovci. „Chlapi, granáty!“ klekl jsem si a začal pálit, jenže náboje jenom cinkaly o pancíř. Kraden se rozběhl a povalil mě na zem. Udeřil jsem ho pažbou do hlavy, ale nic to s ním neudělalo. Borec z mého týmu mu s ledovým klidem přiložil pistoli anti-kradenské ráže a vystřelil.

Od toho oranžového svinstva jsem byl úplně celý, ale Kraden je mrtvý. Jeden dole, další zbývají. Odhodil jsem zásobník a vrazil nový. Rodrigez a Siti šli přede mne a kryli mě.

A právě v ten moment šlo všechno do hajzlu. Stalo se to tak rychle. První plasma uškvařila Sitiho a udělala z něj škvarky s kostmi. Padl na zem, z černých kostí se kouřilo a maso smrdělo. „Kurva, Kalebe, vždyť jsme úplně obklíčení!“ řekl Rodrigez. Měl pravdu. Byli všude.

Přepnul jsem na pulsní střelbu, s Rodrigezem jsme se opřeli o záda a začali střílet. „Prásk, prásk, prásk!“ malý Kraden padl ve sprše tělních tekutin. „Ratatatata!“ střílel Rodrigez a rozstřílel dalšího. „Přebíjím!“ řekl Rodrigez, klekl a já se rychle otočil. „Prásk, prásk, prásk!“ rozstřelil jsem jednoho méně pancéřovaného pavoukovce. „Tady, střílej!“ řekl Rodrigez a já rychle přesměroval hlaveň téměř nade mě, kde se skláněl pavoukovec. „Prásk!“ trefil jsem střed jeho těla a náboj rozprsknul mimozemského sráče na kusy. „Je jich moc Kalebe, nemáme kam utéct!“ řekl Rodrigez, nepřetávaje střílet.

„Hovno, to zvládneme!“ řekl jsem, vytáhl plasmový granát, otočil jeho dvě poloviny proti sobě a hodil jej před sebe. „BUM!“ malí Kradeni se rozprskli, kabeláž, trubky a pancíř lítal všude kolem. Pak se tam objevil další pancéřovaný hajzl, ale tenhle byl jiný. Toto byl, jak my říkáme, Rozsévač. „Kurva Kaly, my tu zařveme!“ byly jeho poslední slova. Kraden ho nabral vší silou, když se věnoval střelbě na jiného a ostrými nohama ho rozdupal. Křičel, snažil se bojovat, ale nebylo to nic platné. Rodrigezova krev pomalu tekla ze světle bílých Kradenských noh. Tohle teď čeká i mne.

Namířil jsem Lance03 a střílel.

„Prásk, prásk, prásk, prásk, prásk, cvak...“ prázdný zásobník. Kraden zahulákal a začal střílet ze svého plasmokyselinového samopalů. Několik desítek střel se do mě zaryly. Další a další Kradeni přeskakovali zábrany a padali do zákopu. Upadl jsem na zem, udělalo se mi hrozně nevolno, přestal jsem vnímat okolí, všechno se změnilo v rozmazaný obrázek. Stále jsem držel svůj Lance03 v ruce, zkušeně jsem z něj vyhodil zásobník a poslepu vrazil nový. Cítil jsem, jak mě ruce přestávají poslouchat, ale i tak jsem zapřel pušku a začal pálit. Jedna z noh mi probodla hrudník, zařval jsem. Ani to příliš nebolelo, spíš to byl divný pocit toho, že se nemohu nadechnout a mám v sobě kus něčeho, co tam nepatří.

Zezadu začal dunit flakový kanón. Rozstřílel Kradeny na kusy, ale to já už neviděl. Všechno se začalo zmítat do kontrastních barev, mrkání bylo čím dál pomalejší. Stále jsem se nenadechl.

Umírám, jsem zasažen plasmokyselostí.

Hlava mi začala podivně sama od sebe škubat, ruce se třást a nohy taktéž. Pomočil jsem se. Pak mě začalo něco táhnout po zemi. To něco mě zvedlo, hodilo na lehátko a...

„Jste tu s námi Kalebe?“

„...jo.“

„Je obdivuhodné, jak dokážete s plasmokyselostí bojovat. Dovolte mi představit se, jsem doktor Freeman, technik, biochirurg a doktor v jednom balení a jsem tu proto, abych Vám dal nabídku, která se neodmítá.“ řekl doktor Freeman, všiml jsem si, že nic nevidím. Paradox, že? Temno. Jsem slepý. V okolí cvakaly přístroje, nemohu pohnout nohama ani rukama. Jsem ochrnutý.

„Jak...je...na...tom...můj...tým...?“ zeptal jsem se přerušovanou větou s vypětím absolutně všech sil.

„Mrtví, všichni, je mi to líto Kalebe.“

Je tu dokonce i Generál.

„Dovolte mi přednést mi svou nabídku, umíráte, zbývá vám sotva... s dobrou péčí dvanáct hodin. Já Vám mohu zaručit zdravý život a dost možná i nekonečný.“ řekl Freeman a odkašlal si. „Co vy na to?“

